

H. C. Andrei

-*LOCUL PIERDUT*-

Zone infestate complet de Molima

LOCUL PIERDUT

de Hidegcuti Cătălin

I

Tusea seacă zgârie gâtul bătrânului provocând un tremur necontrolat care aproape îl făcu să scape printre degete mica telecomandă prin intermediul căreia avea acces la aproape toate sistemele navei. Se sprijini de geamul din plastic transparent al aerostatului cât timp încă două accese de tuse îi răscoliră corpul

- Ducă-se naibii de bătrâneţe; murmură Andrey când reuşi să se stăpânească
- Doctore?

Frank Wilbur se ridică de la terminalul său şi se repezi să-l ajute pe bătrân. Acesta însă îl opri cu o mână tremurândă.

- Încă sunt în stare să-mi port singur de grijă Frank. Când nu voi mai putea, am de gând să mă pensionez. Continuă-ţi treaba.

Interfonul se trezi la viaţă.

- Doctore Nekar. Am ajuns la limita zonei de carantină. Vă rog să poftiţi pe punte.

Bătrânul atinse butonul de răspuns montat pe perete.

- Imediat căpitane.

Se întoarse către cei doi tineri cercetători cu care împărţea munca curentei expediţii.

- Frank, începe monitorizarea atmosferei. Pierre, pregăteşte containerele pentru eşantioane. Eu voi vorbi cu căpitanul să ne ducă cât mai aproape de zona de provenienţă a semnalelor radio.

După ce Andrey Nekar părăsi salonul principal, Pierre, un tânăr uscăţiv cu privire de lup începu să-l maimuţărească.

- Frank fă aia. Pierre fă aia. Cine naiba se crede bătrânul nebun?

Frank îşi ascunse un zâmbet ironic la gândul că cei doi colaboratori a săi erau diametral opuşi. Pierre Envo era fiul unuia dintre baronii multi-naţionalelor şi îşi construise un nume în lumea ştiinţei pe baza unor lucrări plagiate sau cumpărate de la alţi cercetători. În vremurile tulburi care cuprinseseră omenirea conta prea puţin cum ajungeai la scop. Morala murise odată cu exploziile bombelor nucleare peste Europa ucigând milioane de civili împreună cu valurile de infectaţi şi delimitând zona de carantină cu un cordon de radiaţie ucigătoare.

Pierre fusese trimis în expediţie drept pedeapsă, făcuse o boacănă în Paris. Ceva legat de nevasta cuiva situat extrem de sus în ierarhia corporatistă, tatăl său a fost nevoit să-l pună rapid la adăpost până se linişteau lucrurile.

Pe cealaltă parte era Andrey Nekar

- Este unul dintre cei mai buni cercetători în domeniul populaţiilor izolate de Molimă. Munca sa a salvat mii de vieţi.
- Poate să fie. Corporaţia Seagle finanţează expediţia. Nu el. El este doar pe statul de plată a corporaţiei.

Frank nu-l băgă în seamă şi se concentră asupra instrumenteloe sale. Sarcina sa era să analizeze atmosfera prezentă în zona de carantină pentru a afla dacă este curată. Majoritatea tulpinelor virusului cunoscut sub numele de Molimă nu rezistau prea mult în

afara unor organisme vii. Dar era imposibil de spus ce mutații suferiseră. Molima se dovedise a fi extrem de adaptabilă fiind catalogate peste o sută de versiuni ale virusului plecând de la modelul original. Unele dintre ele erau atât de diferite încât cu greu mai puteau fi considerate ca făcând parte din Molimă.

Atinse o comandă pentru a vedea datele adunate de senzorii activi cu care era împănat aerostatul. La prima vedere aerul de afară era sută la sută curat, dar deocamdată se aflau doar la marginea spațiului de carantină.

Un gând asemănător trecea prin capul lui Andrey Nekar în timp ce urca scara ducând la puntea „Săgeții". Zona de carantină începea în fața lor întinzându-se peste aproape toată Europa de Est şi o parte din Rusia. Barajul nuclear tăiase calea infecției distrugând Germania şi Italia. Deşertul radioactiv fusese lăsat în pace, expedițiile concentrându-se pe cartografierea marginilor şi stabilirea posturilor de observație şi instalarea armelor grele automate pentru distrugerea celor infectați.

Dar semnalul captat în urmă cu o săptămână intrigase pe toată lumea. Venea de la o stație radio care se găsea în adâncul zonei de carantină, undeva în sudul Poloniei.

Expediția fusese trimisă să investigheze sursa transmisiei. Când semnalul venit pe o frecvență veche fusese interceptat trimiseseră un satelit care să se uite la sursa semnalului. Dar un sistem de ceață groasă acoperind zona nu permitea filmarea sau fotografierea exactă. Şi cum resursele erau extrem de sărace, o expediție cu scop multiplu era mult mai eficientă.

Personal Andrey spera să fie cineva acolo, jos. În ultimii zece ani descoperise doar trei cuiburi de civilizație care supraviețuiseră în regiunile acoperite de Molimă. Dar de fiecare dată fuseseră în regiuni izolate geografic.

Poate ultimele scanări ale satelitului descoperiseră ceva nou.

Căpitanul aerostatului era un bărbat scund cu un început de chelie în vârful capului. Te-ai fi aşteptat să-l vezi la un birou cu un vraf de acte contabile în fața lui, nu la comanda uneia dintre cele mai avansate nave din lume. Dar Thomas Devin era acolo, împărțind ordine cu voce joasă celorlalți doi membri de pe punte:

- Cleo, te-am rugat să ai grijă de motorul patru. Trage prea mult aer. Dacă îl pierdem nu mai putem pluti.

Femeia de la consola Motoarelor flutură mâna în semn de lasă-mă în pace. Ce, parcă ea nu ştia că trebuiau să aibă grijă la motoarele din mijloc. Fără ele aerostatul putea să zboare ca un avion dar nu mai putea pluti stabil deasupra solului.

- Căpitane; îşi drese glasul Andrey
- A, doctore; căpitanul apăsă o comandă şi imaginea de pe paravanul flexi din fața consolei sale se schimbă arătând o hartă tactică, cu poziția aerostatului, linia de demarcare a zonei de carantină şi locația semnalului. O linie verde lega iconul aerostatului de punctul transmisiei. Indica câteva sute de kilometri.

Căpitanul continuă:

- Mai avem ceva până ajungem doctore dar am vrut să vezi ceva extrem de curios. Aici; pe ecran apăru o imaine din satelit a locului de proveniență a semnalului; am încercat poziționarea unui satelit militar şi-am reuşit să prindem următoarele imagini

Zona părea liniştită de la distanță dar odată ce imaginea se mări detaliile deveniră cețoase, parcă un strat de nori stătea chiar deasupra vârurilor copacilor.

- Ce poate fi?

Întrebarea adresată căpitanului rămase nerăspunsă, acesta ridică din umeri.

- Am crezut că tu ai putea ştii. Nu este ceva electronic, am verificat. Ai mai văzut aşa ceva în zonele de Molimă?

- Poate e o zonă mlăştinoasă. Gaze de mlaştină. Nu ştiu.
- Satelitul nu este dotat cu echipamente care să detecteze asemenea lucruri. Dar zona din jur e pădure, fără mlaştini.
- Cât de mare este zona afectată?
- Câteva zeci de kilometri pătraţi; murmură căpitanul
- Poate vom afla mai multe, căpitane, cu senzorii „Săgeţii". Deocamdată planul rămâne acelaşi. Ne apropiem de sursa semnalului la înălţime după care lansăm o probă de supraveghere. Senzorii probelor sunt extrem de sensibili, ne vor spune ei ce se întâmplă acolo jos.

Căpitanul închise ecranul:

- Am să anunţ soldaţii. Dacă coborâţi jos va trebui să o faceţi cu ei. Şi să purtaţi costumele de protecţie.
- Am mai lucrat în asemenea condiţii căpitane. Cunosc regulile foarte bine. Dar trebuie să ţinem seama de reala posibilitate că am putea întâlni oameni normali acolo jos. Şi nu aş vrea ca vre-un soldat prea zelos să declanşeze un incident care să se sfârşească cu morţi; Andrey mai trecuse prin o situaţie în care soldaţii mitralieraseră un grup de oameni fără avertisment crezându-i infectaţi
- Te voi anunţa când suntem la distanţa de lansare a probei doctore.

Considerându-se trimis de pe punte Andrey plecă să verifice datele senzorilor.

Aerostatul se deplasa cu o viteză mult superioară aparatelor de la care împrumutase numele şi care se lăsau în voia curenţilor de aer. Nu, „Săgeata" era un vas aerian de mărime considerabilă propulsat de o serie de motoare de mare putere care puteau la nevoie să menţină aerostatul stabil deasupra solului sau să-l ducă până la viteze supersonice dacă era nevoie. Foarte puţine vehicole de clasa sa fuseseră construite deoarece erau extraordinar de scumpe şi economia devastată a Pământului de după Molimă nu îşi permitea prea multe.

De aceea, în caz că trebuiau să se apere, nava era pregătită pentru luptă, echipată cu arme de înaltă tehnologie. La comanda căpitanului mai multe tunuri automate şi baterii de rachete inteligente ar fi putut face una cu pământul inamicul. Multi-naţionalele folosiseră asemenea aerostate împreună cu elicoptere grele pentru a înăbuşi revoltele din 2027-2028.

Acum „Săgeata" trecea peste zone lăsate în izbelişte dar a căror faună putea fi infectată cu vre-o tulpină a Molimei. Senzorii erau în stare să detecteze virusul în atmosferă dar nu şi în corpul fiinţelor vii. Doar scanerele specializate aveau asemenea capacitate şi funcţionau pe o rază extrem de scurtă, câţiva metri. Oricine care intra în contact cu cineva infectat avea peste 80% şanse să fie infectat. De aceea căpitanul era hotărât să-i lase pe cercetători să coboare doar dacă era absolut necesar.

În cala inferioară a aerostatului plutonul de infanterişti era în fierbere.

Cei mai mulţi dintre ei erau profesionişti şi obişnuiţi cu misiuni grele dar aveau şi noi veniţi printre ei. Noi veniţi care nu puseseră niciodată piciorul în zonele de carantină. Şi o misiune la sol era întotdeauna periculoasă.

Ca întotdeauna înainte de misiune îşi verificau armele şi costumele de luptă.

În luptele de stradă forţele multi-naţionalelor foloseau arme de împrăştiere cum erau flintele, arme de control a mulţimilor. Mai foloseau bastoane electrice şi pistoale mitralieră. În zonele de carantină foloseau arme de impact. Cu toţii văzuseră filmele de instrucţie şi ştiau că gloanţele obişnuite nu-i opreau la timp pe cei infectaţi de Molimă, adică înainte să ajungă la tine şi să te infecteze.

Ca urmare se înarmaseră corespunzător cu pistoale Urs13 de 10mm care, dacă te luai după reclamă, putea opri un urs dintr-un singur foc. Nici unul nu testase arma pe un urs dar văzuseră efectul asupra unor oameni atinşi de Molimă. Pe lângă pistoale purtau şi puştile automate M32 care puse pe foc automat puteau tăia un copac în două.

Plutonul putea apela şi la armele grele, două mitraliere, aruncător de flăcări şi lansatoare de rachete care foloseau diferite tipuri de focoase inteligente. Înarmați bine, plutonul ar fi reuşit să termine de unii singuri un regiment din al Doilea Război Mondial.

Ceea ce nu-i prea convenea locotenentului Vizerta, cel care comanda plutonul, era că nu dispunea de suport blindat. Vehicolul din cală fiind unul ştiințific şi în afara protecției NBC (nuclear-biologic-chimic) nu oferea apărare în cazul unui atac cu arme grele. De fapt locotenentul se îndoia că senzorii vehicolului ar fi rezistat şi unui atac cu bâte, erau construiți pentru a fi sensibili, nu pentru tăvăleală. Mai bine i-ar fi dat un blindat autentic, s-ar fi simțit mult mai bine.

Din punctul lui de vedere misiunea urma să fie complicată. Şi nu din cauza atacurilor din exterior. Ci mult mai probabil din cauza tensiunilor din interiorul grupului. Fiind singurul dintre infanterişti care urcase la nivelul superior văzuse cu cine aveau de-a face.

Pierre Envo era cunoscut în lumea bună a Parisului la care locotenentul aspira. Dar oficil comanda expediției o avea doctorul Nekar ce părea un om care nu dă mult pe ierarhia corporatistă. Ce bine ar fi fost dacă ar fi găsit un simplu aparat vechi pus pe automat. Atunci s-ar fi putut întoarce la Paris cât mai repede. Îi era deja dor de lumea civilizată, de zgârie-nori, de restaurante cu mâncăruri fine, de petrecerile ce nu se mai sfârşeau.

Aerostatul gonea prin văzduh.

Andrey Nekar stătea în cabina sa privind pe fereastră. Nu vedea prea multe, se aflau deasupra norilor dar marea de nori îi dădea un sentiment de calm. Îi era mai uşor să uite de stresul vieții civilizate.

Degetele sale bătrâne atinseră suprafața ecranului de la calculatorul său portabil. Optase pentru o versiune mai veche, cele noi erau mai commode, de mărimea unui portmoneu, al lui era mult mai rezistent şi nu avea nevoie de o legătură permanentă cu Rețeaua Planetară ca să acceseze baza de date, dispunea de-o memorie suficientă. Ecranul controlat prin atingere răspunse comenzii şi afişă o serie de notițe pe care bătrânul le scrisese de-a lungul călătoriilor sale.

Una dintre ele era subliniată, cea pe care o căuta cu adevărat. În urmă cu trei ani Guvernul Unit European deschisese din nou relațiile cu Turcia, ceea ce devenise ea, şi trimiseseră o delegație pentru a observa efectul pe care Molima îl avusese asupra lor. Andrey făcuse parte din delegație.

Şi nu găsise o situație prea plăcută. Orientul apropiat, ca şi Orientul Mijlociu, a fost lovit greu de Molimă. Arabia Saudită fiind primul stat infectat urmând repede Siria şi Iordania. Israelul s-a trezit curând sub un adevărat atac din partea teroriştilor infectați care treceau forntiera numai pentru a împrăştia boala printre israeliți. Turcia, mai puțin afectată, a fost primul stat care şi-a revenit instaurând o politică dură împotriva tuturor vecinilor, intrând cu arme în Siria şi Irak ocupându-le teritoriu pentru a forma Noua Turcie. Teritoriul infectat fusese curățat cu aruncătoare de flăcări, era ceva în oamenii care supraviețuiseră, un instinct care îi făcea să considere bune orice soluții. Neavând la dispoziție arsenalul nuclear folosiseră mijloacele clasice cu toată forța necesară.

Acolo, pe țărmul Mării Negre, în timp ce intervieva refugiați din Crimeea a auzit pentru prima oară cuvântul Sanctuar sau Locul Pierdut.

Refugiații spuneau că l-au auzit de la un grup de călători care treceau către România pe mare cu o mică flotilă plină de oameni care scăpaseră infecției. Povestea lor era complicată, trăiind la bordul unui petrolier gigant şi devenind vegetarieni. Dar supraviețuiseră. Din ceea ce înțelesese Andrey, Locul Pierdut era un loc unde oamenii puteau scăpa de Molimă.

De când aflase de acel loc doctorul îl căutase dar nu-l găsise niciodată. Periase toate zonele din afara carantinei dar fără rezultat. Marilor companii nu le păsa, ei vroiau doar profituri cât mai rapide şi o stabilizarea a situaţiei planetare.

Expediţia de faţă era un bun exemplu fiind finanţată în întregime de către corporaţia Seagle, şi, cu toate că scopul expediţiei era umanitar, de a verifica semnalul radio, ştia că era vorba şi de alte interese, de verificare a zonei de carantină pentru a vedea dacă condiţiile nu s-au schimbat şi omenirea poate intra din nou în teritoriile pierdute în faţa Molimii.

Aerostatul fusese dotat cu sisteme sofisticate de scanare care aveau să le spună exact ce se întâmpla afară.

Şi totuşi recapturarea terenurilor pierdute nu era o ide rea, cu puţin înainte de a pleca primise un mesaj de la unul dintre prietenii săi care se ocupau de cercetarea climatică la nivelul întregii planete. Problema schimbărilor climatice devenise mai acută, multi-naţionalele nu mai erau interesate de legile civile şi produceau la capacitate maximă pentru a face faţă cererii pe o piaţă în refacere, care crescuse odată cu numărul mare de refugiaţi scăpaţi de Molimă.

Înainte de Molimă, O.N.U. pusese la punct un plan pentru refacerea ecologică a planetei, plan care conţinea o reducere în domeniul poluării industriale şi folosirea mai multor surse de energie regenerativă. Dar odată cu Molima O.N.U. a căzut, la fel şi planul lor de refacere a planetei. Acum erau folosite orice mijloace aflate la dispoziţie pentru a menţine omenirea la nivelul pe care îl doreau cu toţii. Civilizaţia umană avea nevoie de resurse, resurse care deveneau din ce în ce mai puţine, iar acum cea mai mare parte din ele erau în teritorii atinse de Molimă.

Lansarea armelor nucleare înrăutăţise situaţia, mii de kilometri pătraţi nelocuibili pentru următorii 50 de ani, cel puţin.

Era o lume ciudată, acolo jos, sub plafonul de nori, împărţită între marile oraşe cu zonele rezidenţiale păzite de către miliţia mercenară şi restul lumii unde milioane de refugiaţi trăiau în lagăre de muncă în timp ce restul populaţiei încerca să-şi continue viaţa pe cât putea. Zonele mai puţin locuite ale planetei deveniseră centre ale civilizaţiei, sau altele care fuseseră geografic izolate. Până şi pe insule izolate apăruseră probleme.

Scăpată ca prin minune, Noua Zeelandă devenise un centru important, alte zone scăpaseră doar prin distrugerea fără prejudecăţi a oricărui lucru, persoană sau vietate care se apropia. Civilizaţia umană fusese pe punctul de a dispărea şi metodele pentru supravieţuire au fost drastice.

Andrey, spre deosebire de cea mai mare parte a colegilor săi îşi petrecea o mare parte din timp în afara oraşelor. Văzuse cu ochii lui gardurile din jurul oraşelor, felul în care locuitorii se uitau suspicios la orice străin în trecere, chiar şi animalele străine erau repede alungate, nu se ştia niciodată care ar putea purta Molima. Văzuse miliţiile multi-naţionalelor împrăştiind oamenii cerând de mâncare în faţa primăriilor. Şi nici un corporatist nu se abţinuse vreodată de la folosirea forţei.

Fusese printre cei care ceruse alegeri pentru ocuparea funcţiilor de la toate nivelele dar acestea nu se ţinuseră niciodată. Cei care deţineau resursele trebuiau să conducă, aşa spuseseră încă de la început sociologii corporatişti. Doar că acum avuseseră prilejul de a pune în aplicare teoria.

Şi nu mai vroiau să renunţe la putere.

Tusea îi zgârie gâtul, cu degete tremurânde deschise un flacon de medicamente şi înghiţi două pastile. Spera să îşi facă efectul, în ultimul timp medicamentele îl ajutau tot mai puţin. Existau unele tratamente experimentale pe care le-ar fi putut încerca dar încă nu era hotărât. În curând avea să împlinească 66 de ani şi nu mai avea puterea din tinereţe. Dar

munca sa trebuia să continue, era sigur că erau încă mii de oameni neinfectați prinşi în regiunile în care Molima încă bântuia.

- Doctore Nekar; aici Frank; Puteți să veniți în salonul central? Am primele analize de la senzorii atmosferici;

Bătrânul privi comunicatorul personal şi într-un sfârşit îl luă în mînă:

- Vin acum Frank; spuse în timp ce se ridica din scaun şi închidea comp-ul

Cabinele destinate echipajului şi vizitatorilor se aflau la acelaşi nivel cu salonul de aceea drumul de la cabină la salonul central a fost scurt. În timp ce Andrey intra Frank tocmai introducea o fiolă într-un aparat de cercetare a compoziției atmosferice iar Pierre nu se afla în încăpere.

- Ai spus ceva de rezultate Frank; spuse el în timp ce privea ecranele flexi care arătau informațiile analizelor efectuate de senzori

Frank tastă o serie de comenzi şi alte informații apărură pe ecran. Informații pe care Andrey, după atâția ani de cercetări, le recunoscu imediat.

- Atmosfera este curată.
- Da, toate eşantioanele pe care le-am prelevat de când am intrat în zona de carantină arată acelaşi lucru. Aerul de afară este curat. Urme de poluare mai ridicate în unele zone dar nimic în afara limitelor.
- Va trebui să efectuăm şi alte teste odată ajunşi în zona semnalului, şi în special, dacă căpitanul va fi de acord, să capturăm câteva animale vii.

Fața tânărului cercetător exprima îndoială, pe care se hotărî să o pună şi în vorbe:

- Eşti sigur doctore? „Săgeata" este o navă de excepție dar nu are la bord echipamentele pentru o examinare completă a unui specimen viu.
- De aceea vom adormi exemplare în timpul misiunii de la sol şi le vom lua sânge. „Săgeata" are la bord echipament de analiză a sângelui, la fel şi vehicolul din cală. Putem rula analize în paralel pentru a şti sigur. Vreu să vedem dacă mai avem de-a face cu o infecție, poate Molima şi-a pierdut potența în zonă; zise doctorul
- Nu cred că căpitanul va fi de acord. De obicei de testarea zonelor se ocupă „canarii". Ei au echipamente speciale pentru tipul acesta de treabă.

Andrey Nekar zâmbi. „Canarii" îşi luau numele de pe vremurile când mineritul se afla la începuturi. Minierii erau preocupați de scăpările de gaze în subteran şi de acee îşi luau cu ei canari în colivii. Micuțele păsări, fiind afectate mai repede de gaz, deveneau neliniştite şi îi avertizau pe mineri de pericol.

La fel făceau şi puținele nave DS în existență. Intrau în zonele de carantină, dădeau drumul unor animale care aveau implantate cipuri pentru a fi urmărite, şi le recuperau după câteva săptămâni.

Dacă animalele rămâneau sănătoase atunci se începea un set de teste mult mai complexe pentru a vedea exact dacă este posibil ca zona să fie din nou populată de către oameni. Dar navele „canar" erau folosite doar în zonele aflate imediat lângă zonele sigure, unde erau pompate gaze toxice care omorau orice, pentru a fi pregătite pentru repopulare. Echipamentul de la bordul lor era scump şi de accea nu erau trimise în expediții îndepărtate unde ar fi putut fi pierdute.

De fapt Nekar era sigur că locotenentul echipei de infanterie şi căpitanul nu aveau să fie prea încântați cu ideea lui. Spera însă să-i convingă, mai ales dacă găseau oameni jos, dacă oameni puteau supraviețui în zonă poate întreaga zonă era locuibilă.

- Ce părere ai despre locotenentul de infanterie Frank?
- Nu ştiu ce să spun. Nu ne-am prea întâlnit, stă cu echipa lui la nivelul inferior. Iar prin Paris nu l-am prea văzut. De ce?

- Dacă vrem să adormim animale vom avea nevoie de cooperarea lui.
- Cred că pe căpitan va trebui să-l convingi.

Andrey răsuflă greu de parcă deja vedea munca de convingere pe care va trebui să o ducă cu căpitanul şi schimbă subiectul.

- Unde este Pierre? Credeam că trebuia să aibă grijă de eşantionare.
- A spus ceva de genul am lucruri mai bune de făcut şi a plecat; bombăni Frank în timp ce regla din consolă senzorii exteriori
- Şi te-a lăsat pe tine să-i faci treaba.
- Nu-i atât de greu; Frank ridică umerii
- Nu asta contează, trebuie să-şi facă treaba, n-am venit aici într-o călătorie de plăcere...

Nu avu timp să termine propoziția, comunicatorul reveni la viață.

- Doctore Nekar, am ajuns în apropierea semnalului. Vă rog să veniți pe punte. Locotenent Vizerta să se prezinte pe punte.

Andrey se grăbi spre punte imediat după ce-i spuse lui Frank ce trebuia să facă de acum încolo.

Căpitanul stătea în mijlocul punții studiind ecranul central care era împărțit în mai multe vederi separarte. Una era vederea din satelit a locului de proveniență a semnalului, alta provenea de la camerele video din botul aerostatului, în timp ce o alta provenea de la senzori şi folosea un amestec de infraroşu şi detectare a electricității.

Aerostatul coborâse sub stratul de nori dar rămânea totuşi la o distanță respectabilă de locul de proveniență a semnaului. Căpitanul vroia să ştie mai multe înainte de a se apropia.

Din nefericire, ca şi înainte, norii ciudați de ceață nu permiteau ochilor orbitali să ofere mai multe informații.

Căpitanul avea de gând să apeleze la spionii săi electronici. O trapă se deschise în pântecul vasului şi o probă discoidală îşi făcu apariția. Nu mai mare de un metru in diametru, propulsată de un motor central, proba se deplasă cu viteză către țintă în timp ce camerele şi senzorii exteriori înregistrau informația. Comandată prin telecomandă proba coborî sub nivelul ceţeii pentru a scana locul de proveniență a semnalului.

Locotenetul îşi făcu intrarea pe punte îmbrăcat în armură completă de luptă.

- Căpitane?
- Am ajuns la locul de contact Locotenente. Am trimis deja proba pentru confirmare. Dacă semnalul este confirmat echipa ta va coborâ la sol împreună cu Frank Devenport.

Andrey îl atinse pe căpitan pe umăr.

- Căpitane, un cuvânt !
- Da doctore, ce este?
- Prefer să cobor eu cu echipa.
- Doctore, fără să fiu nepoliticos dar eşti prea bătrân pentru o asemenea misiune.
- Căpitane, Frank nu are experiența necesară pentru un contact cu posibili supraviețuitori. Pierre nici atât. Şi prefer să fie Frank la controlul senzorilor. Încă nu sunt atât de bătrân încât să nu-mi pot purta singur de grijă.
- Bine doctore. Poți să cobori cu echipa Locotenentului. Dacă proba va descoperi că, coborârea la sol este necesară.

Locotenentul tuşi uşor pentru a atrage atenția:

- Doctorul Nekar va fi în siguranță, Căpitane. Infanteriştii mei au participat la zeci de conflicte şi am ieşit întotdeauna victorioşi.

- Ai participat vreodată la un conflict cu fiinţe atinse de Molimă? întrebă Andrey
- Nu, doar în simulări. Dar sunt convins că ne putem descurca.
- Si eu sper acelaşi lucru locotenente Vizera. Din toată inima; murmură doctorul

Imaginile trimise de probă apărură pe ecranul central.

- Transmisia probei este distorsionată; anunţă ofiţerul responsabil cu senzorii. Încă nu am reuşit să determinăm sursa distorsiunilor sau cum să o îndepărtăm.

Întradevăr imagine era plină de linii verticale care îngreunau obţinerea unei imagini viabile. Transmisia era intermitentă, când era când nu era.

- Senzori, trebuie să-mi dai o imagine mai clară. Nu vedem nimic.
- Nu ştiu căpitane. Singura soluţie ar fi să încerc să măresc puterea semnaului de la probă. Dar asta ar însemna că proba îşi va termina mult mai repede combustibilul.
- Fă-o!

Imaginea păru să se stabilizeze şi deveni mai clară.

Se vedea că ceaţa rămânea undeva la nivelul vîrfurilor copacilor. Dar imaginea de la sol se dovedea a fi mult mai interesantă. Mai multe structuri din ceea ce părea a fi piatră erau împrăştiate în toate direcţiile fără nici un fel de planificare. Dar erau structuri construite de mîna omului, fără îndoială.

Nici o fiinţă nu părea a fii prezentă printre clădiri dar după indicaţiile de la senzori semnalul venea de la una dintre clădirile centrale. O clădire pătrăţoasă care părea a fi mai mult o fortăreaţă decât o clădire obişnuită, dar construită din lemn.

- Căpitane, energia probei se apropie de cea minimă pentru o întoarcere sigură în hangar.
- Adu-o înapoi. Dar găseşte-mi un loc de aterizare în apropierea complexului de structuri.
- Da domnule.

Căpitanul se întoarse către locotenent:

- Locotenente Vizerta te rog să-ţi pregăteşti echipa. Ieşiţi în zece minute.
- Vom fi pregătiţi Căpitane. Doctore Nekar vă aşteptăm la vehicol; Vizerta salută scurt şi ieşi
- Aş mai dori ceva căpitane. Dar doar cu încuviinţare ta.
- Doctore?
- Dacă cât timp suntem la sol, avem oportunitatea, aş dori să capturăm animale mici pentru a verifica dacă sunt contaminate.

Căpitanul clatină capul:

- Este prea periculos. La bordul „Săgeţii" nu există echipamentul ştiinţific necesar pentru a ţine în carantină animale şi a le verifica.
- Dar avem alte dispozitive care împreună cu cele din vehicolul de sol ne deschid alte posibilităţi.
- Locotenentul are ultimul cuvânt în această privinţă, el va putea să ştie riscurile de la sol mult mai bine. Dar doctore, nu vreau animale care ar putea fi contaminate în afara laboratorului de carantină.
- Le vom păstra doar la bordul vehicolului sau a cuştilor etanşe.

Doctorul părăsi puntea lăsându-l pe căpitan să alegă cel mai bun loc pentru aterizare. Intră în salon şi-l puse la curent pe Frank cu situaţia de fapt, îi spuse să-l caute pe Pierre şi să-i dea sarcina de a pregăti cuştile etanşe pentru specimene. Dacă nu să-i spună că

aveau să-i retragă toate privilegiile comunităţii ştiinţifice. După care intră în cabina sa pentru a se pregăti.

Din dulap extrase o valijoară cu cifru în care, frumos aranjate, stăteau una lângă alta trei infuzoare. Luă unul şi-l apăsă pe umar, nici nu simţi împunsătura. Lichidul verde din infuzor avea să-i dea două ore de trăire la nivelul tinereţii. Îl costase o grămadă de bani şi probabil aveau să fie efecte secundare dar merita. Va putea să-şi facă treaba la fel cum o făcuse în tinereţe.

Urma combinezonul de corp şi apoi echipamentul, un calculator flexi care putea fi folosit de către cineva în costum NBC (nuclear-biologic-chimic) şi un aparat de măsurat multifuncţional. Restul urma să le ia în vehicol.

În hangar soldaţii îşi terminau pregătirile, îmbrăcaseră costumele NBC flexibile şi pregătiseră vehicolul pentru ieşire. Locotenentul le explică o ultimă dată în ce consta misiunea. Doi urmau să rămână în vehicol în timp ce şapte aveau să iasă cu el şi doctorul.

- Verificarea instrumentelor; ordonă el prin radio către toţi

Fiecare infanterist purta cameră video pe cască pentru transmisie directă cu ecranele din vehicol dar şi cu cel portabil al Locotenentului. Apoi îşi verificară reciproc costumele.

- Sergent, verifică-l pe doctor; ordonă Vizerta

Sergentul McHoon, un om masiv care ştia puţin în afara vieţii de armată, spre deosebire de colegii sai el nu făcuse parte din poliţia companiilor, era din ceea ce o dată a fost Infanteria Marină, se duse la Doctorul Nekar care încă se chinuia cu închiderea costumului. Al său era mai complicat, era de tipul celor rigide şi pline de instrumente de comandă şi măsurare ştiinţifică.

II

Aerostatul atinse solul cu o uşoară zdruncinare înainte ca trenul de aterizare să se stabilizeze pe deplin. Imediat Căpitanul dădu încuviinţarea echipei de sol.

Şoferul vehiculului de teren îl conduse încet în ecluza hangarului şi aşteptă ca uşile din spate să se închidă păstrând integritatea aerostatului, apoi cele din faţă să se deschidă lăsându-i să iasă.

Mulţumită senzorilor ‚Săgeţii' ştiau exact unde ieşiseră, într-o poiană la un deal distanţă de complexul de structuri. Iar din datele furnizate de probă ştiau că există un traseu fără copaci, aproape direct între locul de aterizare şi ţintă.

- Totul arată OK Căpitane. Începem deplasarea către locul semnalului; transmise Vizerta
- Noroc; se auzi în căşti vocea căpitanului

„Săgeata' nu urma să rămână la sol ci avea să plutească la vre-o cincizeci de metri înălţime pentru mai multă siguranţă. Nu se ştia niciodată ce pândea prin păduri şi căpitanul nu avea de gând să testeze blindajul navei sale.

Vehicolul urca cu grijă panta, şoferul fiind atent ca nu cumva roţile masive să lunece pe pământul umed, locotenentul şi doctorul erau preocupaţi cu senzorii care le ofereau o imagine de 360 grade a împrejurmilor. Senzorii infraroşu se părea că întâmpină dificultăţi, tot felul de umbre apăreau în raza lor dar care nu erau confirmate de către restul senzorilor.

- Am găsit un drum; anunţă şoferul odată ce vehicolul trecu dealul

Locotenentul schimbă imaginea la cea provenită de la camerele din faţa autovehiculului. Drumul părea a merge drept până la grămada de clădiri. Nu părea a fi fost des folosit dar nu era un drum asfaltat, era doar o potecă cu urme de şiruri paralele de roţi. De la ce, Locotenentul nu putea spune.

- Urmează-l; îi ordonă şoferului. Clive, ai grijă cu arma, nu vreau victime civile.

Pistruiatul care avea în grijă singura armă a vehiculului, un tun telecomandat de 30mm încuviinţă şi-şi puse vizorul-senzor la loc pe ochi.

Bestia de metal se mişca cu graţia unei broaşte ţestoase pe uscat, chiar şi folosind harta tridimensională cu datele de la sondă şoferul nu avea nici cea mai mică intenţie să se grăbească. Chiar dacă dorea să termine cât mai repede misiunea locotenentul învăţase că nu este bine să te grăbeşti în misiuni executate în Zona de Carantină. Aşa că îl lăsă pe şofer la pasul de melc în timp ce studia cu grijă ecranele.

Nici o mişcare, cât de mică nu apărea printre clădiri, nici o sursă de căldură, doar semnalul radio care continua să transmită din cladirea pătrăţoasă.

- Este prea multă linişte; declară Doc Nekar după ce ascultă la microfoanele hipersensibile instalate pe carcasă;
- Nimic pe senzori; locotenentul simţea presiunea care începuse să crească printre infanterişti

Ajuns în faţa clădirii şoferul manevră vehicolul astfel încât să se afle la cât mai mare distanţă faţă de celelalte clădiri oferindu-i tunului un câmp cât mai larg de tragere. Şi opri motorul. O linişte stranie se lasă asupra lor, atât în afara cât şi înăuntrul vehicolului.

Urmară minute bune în care aşteptară o reacţie, orice fel de reacţie. Dacă rămăseseră supravieţuitori care să pună în funcţionare radioul i-ar fi auzit până acum şi ar fi ieşit în întâmpinare. Dar nimic.

Locotenentul dădu ordin de deschidere a trapei. Asta după ce fiecare îşi verifică o ultimă oară integritatea părţii superioare a costumelor.

- OK, băieţi, ştiţi rutina. Pe echipe. Ochii în patru. Dar nu trageţi în oameni fără să fiţi siguri. Sergent, doctorul Nekar este în grija ta. Echipa unu intră cu noi în clădire. Echipa doi păzeşte vehicolul. Echipa trei vreau o cercetare a perimetrului. Clive rămâi la tun şi Baker ia în grijă senzorii. Porniţi.

După care schimbă pe frecvenţa specială pe care putea comunica doar cu doctorul.

- Să mergem doctore Nekar. Dar aveţi grijă, pot fi o mulţime de pericole afară. Şi nu am de gând să vă pierd aici. Gândiţi-vă la toate hârtiile pe care va trebui să le completez.
- Îţi apreciez umorul locotenente Vizerta dar încă îmi pot purta şi singur de grijă. Să mergem să vedem sursa semnalului.

Urmând ordinele infanteriştii se desfăşuraseră acoperindu-se unii pe alţii. Încet, cu fereală echipa trei traversă spaţiul liber spre celelalte clădiri în timp ce membrii a echipei unu cercetau uşa de la intrare.

Care se dovedi deschisă.

Soldatul din frunte împinse uşor uşa şi intră în clădire. Le făcu semn celorlalţi să-l urmeze. Trecură pragul unei încăperi largi cu o mulţime de banchete lungi aşezate asemenea unei biserici. O scară largă ducea către un etaj superior care ocupa însă doar jumătate din totalul încăperii. Interiorul etajului însă era ascuns după un parapet de lemn care se înălţa la un metru şi jumătate înălţime.

Lumina pătrundea prin mai multe ferestre pătrate la un nivel jos aşa că nu a fost nevoie să-şi dea drumul la lanternele încorporate în costume. Locotenentul preluă poziţia de vârf şi cercetă încăperea.

Dar era clar că fusese abandonată fără grabă. Cei care locuiseră aici luaseră totul cu ei. Nu mai rămăsese nimic în afara mobilierului.

- Clădirea a fost construită după Molimă; comentă Andrey Nekar pentru sine însă microfonul costumului era deschis şi locotenentul îl auzi
- De ce credeţi asta doctore?
- Uită-te din ce este construită. Lemn. Întreaga clădire este din lemn. Şi – atinse cu mâna un perete – pare destul de nou. Înainte de Molimă clădirile nu se mai construiau din lemn. Deci, a fost ridicată după ce Molima a devastat ţinuturile.
- Dacă au fost supravieţuitori atunci au plecat deja. Totul pare părăsit. Să vedem de sursa semnalului.

Doctorul Nekar, nerăbdător să ajungă la sursa semnalului dădu să urce pe scară dar McHoon îl opri.

- Stai doctore. Noi suntem aici ca să ne supunem riscurilor. Merg eu primul.

Dar şi etajul întâi era la fel de abandonat ca şi parterul, doar mai multe birouri mari din lemn şi scaune. Şi încă ceva.

- Locotenente, am găsit sursa semnalului. Dar sunt ceva probleme.
- Vin acum Sergent. Doctore!

Sprinten ca un copil doctorul urcase deja scara. Şi rămase blocat.

Pe un birou îşi găsise locul un aparat radio de tip învechit. De la el provenea semnalul.

Jos însă, lângă picioarele biroului, zăceau trupurile a trei oameni. Doi adulţi şi un copil. Sau ceea ce mai rămăsese din ei.

Doar faptul că mai văzuse asemenea scene îl salvă pe Andrey Nekar de la a-şi devărsa conţinutul stomacului în costum.

Lăsat jos sergentul cerceta rămăşitele, toate cele trei corpuri păreau a fi fost atacate cu sălbăticie cu bucăţi mari din trupuri lipsindu-le. Cel mai mic dintre corpuri aparţinuse unui copil dar capul îi fusese smuls în întregime. Bărbatului îi lipsea umărul drept şi întregul braţ. Murise de pe urma unor tăieturi adânci pe piept

- Locotenente radioul este sursa semnalului; afirmă Andrey Nekar când îşi reveni în fire

Locotenentul însă era mai preocupat de cele trei cadavre. Dintr-o singură privire îşi dăduse seama că violenta scenă nu se petrecuse cu mult timp înainte. Cadavrele erau încă proaspete. Atacatorul sau atacatorii care făcuseră măcelul din faţa ochilor săi ar fi putut fi încă prin preajmă.

- Atenţie, către toate echipele. Stare de alertă maximă. Avem posibili bandiţi în zonă. Echipele doi şi trei, raportaţi.

„Echipa doi aici, perimetrul e sigur. Nu avem nici o mişcare” pârâii radioul

„Echipa trei îşi continuă acţiunea de cercetare. Am fost deja într-o clădire dar totul este curat. Oricine a locuit aici a curăţat bine locul în urma lor.”

„Echipa trei fi cu băgare de seamă. Posibili bandiţi atinşi de Molimă. La primul semn de activitate daţi semnal.”

„ Aici Baker, nimic pe senzori dar am probleme cu menţinerea liniei de comunicaţii cu „Săgeata”. O grămadă de interferenţe.”

„Menţine veghea Baker. Dacă vezi orice, orice ce iese din tipar, raportează.”

„Da domnule”

După ce termină de împărţit ordinele, Vizerta îşi întoarse atenţia către Sergent şi Nekar care încă se preocupau de cadvre şi radio.

- Sergent, ai ceva nou de raportat.
- Nu a fost un animal. Trupurile sunt prea aproape unul de altul. Este ca şi cum i-ar fi lovit pe toţi trei dintr-o dată. Fără nici un fel de avertisment. Şi nu a fost mâncat nimic, adică din ceea ce a mai rămas din ei.

Doctorul Nekar interveni:

- Este posibil să fi luat bucăţile din trupuri să le mănânce şi va reveni mai târziu după restul. Dar nu este comportament obişnuit pentru un animal. Nici chiar unul atins de Molimă.
- Eşti expertul dintre noi în Molimă. Şi în creaturile afectate de ea.
- Am prelevat probe de sânge de la cadavre. Echipamentele din PENG sunt destul de sofisticate pentru a verifica dacă prezintă urme de Molimă. Putem să luam trupurile cu noi în saci etanşi, le vom decontamina în ecluză şi pune în camerele de carantină. Am oprit semnalul. Cred că altceva nu avem ce mai face pe aici dacă echipa de cercetare nu găseşte nimic în celelalte clădiri.

Însă Andrey Nekar avea propriile sale îndoieli. Cum de trei oameni erau singuri în mijlocul pustietăţii, într-un sat părăsit şi cu un radio care încă funcţiona. Îl verificase, era alimentat de baterii puternice nu de la priza. La o privire fugară nici măcar nu văzuse prize, sau orice alt fel de tehnologie. Nu tu lămpi, computere, sau altă urmă de civilizaţie tehnologică. Cum reuşiseră să supravieţuiască într-un ţinut cotropit de Molimă atâta timp. Ceva nu era în regulă cu întreaga situaţie.

„Locotenente, fii atent. S-ar putea să fie probleme.”

„Prea liniştit locul acesta. Am observat şi eu. Sergent, împachetează corpurile şi să plecăm."

Urletul ce se auzi prin radio îi înțepeni pe toți. Secunde bune trecură înainte ca Vizerta să-şi revină:

„ Baker raportează. Ce dracu se întâmplă?"

„Aici David, suntem atacați de către un animal necunoscut. Nu am apucat să-l vedem. La apucat pe Cehob."

Transmisia fu punctată de sunete de focuri de armă.

În cabina autovehicolului Baker trecu peste paralizia temporară ce părea să fi pus stăpânire pe el şi privi ecranele de la camerele individuale. Cea de la soldatul Cehob îşi încetase transmisiunea. Însă locatorul lui încă funcționa. Şi era în mişcare. Cu viteză.

„Locotenente!"

Vizerta nu stătuse pe gânduri, îi dăduse ordin lui McHoon să-l ducă pe doctor la vehicol în timp ce el urmat de al treilea membru a echipei plecară să ajute echipa trei.

Locatoarele le arătau exact unde erau, după o clădire la 100 de metri depărtare. Când ajunseră îl găsiră pe David lângă cadavrul lui Cehob în timp ce celălalt îl acoperea fiind atent la împrejurimi.

„Baker. Ce spun senzorii. Unde e atacatorul?" Gâfâi locotenentul

„Nimic locotenente. Pe senzorii nu apare nimic în afara noastră. Nici o semnătură termică sau de energie."

„David, raportează." Locotenentul se aplecă şi el studiind corpul bietului soldat ucis.

„Cehob s-a despărțit pentru o secundă de noi ca să verifice spatele casei. Am intrat înăuntru. N-am apucat să investigăm că am auzit împuşcături şi urletul în cască. Am fugit imediat afară, apucând să văd ceva târându-i trupul după casă. Am tras câteva focuri şi am fugit după animal. Sau cel puțin semăna cu un animal. Cu o maimuță mare."

- Ok avem o problemă; mormăi locotenentul acoperind nervos cu arma împrejurimile; Baker, ce ne spun senzorii?
- Nimic.
- Locotenente Vizerta senzorii externi arată o presiune mai ridicată a aerului în zona voastră; interveni doctorul, Presiunea este normală în rest. Şi există o urmă de presiune ridicată în direcția Vest.
- Baker, senzorii tăi arată acelaşi lucru?
- Nu locotenente, dar doctorul foloseşte senzorii ştiințifici. Ai noştri sunt calibrați pe alte caracteristici.

Locotenentul se uită la rămăşițele soldatului. Misiunea n-ar fi trebuit să fie una în forță ci de explorare şi cooperare. Dar nici nu avea de gând să-şi lasse soldații măcelăriți.

- Locotenente?

Soldatul Ozrev venise lângă el. Proaspăt transferat de pe frontul scandinav nu ştia prea multe despre el.

- Da soldat.
- Domnule, senzorii poate nu reuşesc să găsească creatura dar eu îi pot citi urmele. Am fost cu vânătorii în Norvegia şi-am participat la urmărirea animalelor atinse de Molimă.

Curajul îi reveni un pic locotenentului, îşi aminti că avea soldați experimentați cu el.

- Baker contactează „Săgeata". Şi adu vehicolul aici, avem nevoie de-un sac sigilat. McHoon vei face echipă cu Ozrev, David şi Cady. Cady ia aruncătorul de flăcări cu tine. Restul vă vom urma în vehicol. Vreau creatura asta găsită.

Le luă ceva timp să se organizeze şi să pornească pe urmele misteriosului atacator. Costumul îngreuna munca lui Ozerv dar acesta se obişnuise cu asta în gheţurile nordice. Cu McHoon şi David acoperindu-l luă urma creaturii

Urmele îi duceau pe-un teren agricol abandonat, acoperit cu bălării, tot mai departe de sat. Acelaşi câmp de interferenţă făcea imposibilă comunicarea cu nava. Aşa că trebuiau să aştepte timpul de contact când nava cobora. Peste trei ore.

Bazându-se pe cele spuse de doctor şi Orzev nu avea să le ia mult timp să găsească ţinta. Animalele atinse de Molimă nu plecau prea departe de sursele de hrană.

Ozrev urca cu grijă panta acoperită de desişuri, atent la costum. Arma de asalt se legăna uşor, aparent neglijent dar soldatul era pregătit şi tensionat. Orice bestie care atacase un soldat înarmat putea face acelaşi lucru cu el. Dar o rafală din arma pusă pe automat putea ucide cu uşurinţă un urs înrăit.

Iar acum în spate venea transportorul a cărui tun automat putea face faţă oricărei bestii atinse de Molimă.

În interiorul vehicolului Andrey monitoriza situaţia cu ajutorul senzorilor ştiinţifici. Monitoriza şi biosemnele soldaţilor. Observase o anumită nivelare a semnalelor primite de la toţi. De parcă ar fi fost uşor adormiţi.

Baker apăsase două comutatoare şi înjură.

- Interferenţe în senzorii activi. Şi toate sistemele electronice au probleme. Minore dar devin enervante. Infraroşu funcţionează dar ladarul este complet mort.

Nekar folosi un diagnostic rapid şi găsi aceleaşi probleme la unii dintre senzorii lui. Camerele video montate pe exterior continuau să funcţioneze în parametrii normali.

McHoon urca panta pe urmele lui Orzev murmurând pentru el în interiorul costumului. Ar fi trebuit să fie aici în tancuri sau cu elicoptere de atac, nu în blestemate de costume biohazard. Arma sa semiautomatică era pusă pe foc cu foc şi încărcată cu cartuşe reactive, mici bombe explozive fiecare. Dar ceva nu era în ordine. Simţea. Acelaşi lucru îl simţise în timpul revoltelor.

Vehicolul se clătină puternic. Ceva îl izbise ca un ciocan.

Segentul auzi bubuitura. Se întoarse automat.

Transportorul fusese răsturnat şi ceva nedefinit tocmai sărea de pe el dispărând în desişuri.

Urletul scos de David îl făcu să se întoarcă din nou, soldatul zbura în aer aruncat de-o forţă uluitoare. Îl izbi pe Cady căzând amândoi pe jos.

Orzev deschise focul, chiar neavând o ţintă mitralieră locul de unde fusese aruncat David. Gloanţele fulgerară prin aer în gol. Nimic sau nimeni nu mai era acolo.

McHoon stătea la pândă. Comunicarea radio devenise imposibilă datorită interferenţelor ciudate, rămâneau doar difuzoarele. Pe care urlă:

„Poziţii. Rămâneţi pe poziţii. Acoperiţi zonele."

Văzu cu coada ochiului o mişcare prin bălării şi se întoarse rapid. Cu puşca gata de foc.

Umbra era lângă el, o creatură semănând cu o gorilă, piele asemănătoare cu a reptilelor care se confunda perfect cu peisajul exact ca şi cameleonii.

Arma bubui, gloanţele explodând în braţul drept al bestiei împrăştiind bucăţi de carne. Dar braţul stâng coborî rupând costumul de protecţie în zona gâtului. Şi cu forţa pe care bestia o avea rupse gâtul sergentului

Nu înainte ca acesta să apese trăgaciul de două ori. Creatura fu împinsă de puterea explozivă a gloanţelor, cu pieptul şiroind de sânge.

Ozrev văzu atacul şi odată ce creatura se depărtă îndeajuns de sergent trase. Foc cu foc, ca să poată controla mai bine arma.

Văzu clar cum creatura se smuceşte atinsă.

Atât apucă să vadă înainte ca glonţul tras de la distanţă să-i străpungă capul.

Andrey Nekar fuse izbit bine când vehicolul se răsturnase, spre deosebire de vehicolele militare nu aveau centuri de prindere. Clive îşi lovise capul de consola comunicaţiilor şi părea mort. Locotenentul Vizerta se mişca cu greutate, Baker şi celălalt soldat novice erau întregi, verificându-şi echipamentul şi costumele.

Andrey mişcă mâna, costumul său rezistase avea un mic display pentru integritate. După ce termină cu verificarea costumului trecu la verificarea senzorilor vehicolului.

Care nu mai funcţionau, ciocnirea cu pământul scurtcircuitase sistemele electronice, vehicolul nu fusese pregătit pentru misiuni militare şi de aceea sistemele căzuseră. Nici unul din multitudinea de senzori cu care fusese împănat transportorul nu mai funcţiona. Erau distruşi.

Locotenentul se eliberă de la locul său.

- Baker. Raportează!

Vocea soldatului veni slab:

- Sistemul electronic este căzut. Doar cele mai rudimentare funcţii rămân în viaţă datorită sistemelor secundare şi a generatorului de urgenţă. Dar cred că ultimele descărcări vor duce în curând la explozia combustibilului.
- Doctore, eşti întreg? întrebă locotenentul
- Da. Oasele astea bătrâne încă mai au un pic de viaţă în ele. Dar sunt de acord cu Baker. Trebuie să părăsim vehicolul.

Locotenentul se gândi. Oamenii săi din exterior erau imposibil de contactat, purecii electronici invadând canalul. În acelaşi timp vehicolul emitea un semnal de urgenţă pe care „Săgeata” l-ar fi prins prin orice interferenţă. Era o transmisie laser imposibil de oprit cât timp transportorul era întreg. Înăuntru ar fi putut fi în siguranţă. Dacă nu ţineai seama că ceva sau cineva lovise vehicolul mătăhălos şi plin de senzori fără veste răsturnându-l. O forţă atât de mare l-ar fi desfăcut până la urmă ca pe-o conservă.

Mai multe şanse aveau afară cu McHoon, sergentul trecuse prin multe şi restul erau veterani.

- Baker, ieşim afară. Dă-i doctorului o armă. Un pistol.

Apucând puşca de asalt deschise chepengul şi cu greutate se strecură afară. Se uită în jur căutându-şi soldaţii. Nici unul nu era vizibil de unde stătea aşa că se dădu la o parte făcându-le semn celorlalţi să-l urmeze. Baker apăru cu arma în mână.

Locotenentul încercă din nou radioul dar nu primi nici un răspuns. Andrey ieşi ultimul cu pistolul tremurând în mână.

Nici nu ieşiseră bine când două creaturi loviră. Complet camunflate în pielea lor ciudată, animalul rupse locotenentul în două, Baker avu capul smuls. Soldatul cu flinta trase dar creaturile erau prea rapide şi-l uciseră într-o clipită.

Pentru Andrey Nekar timpul păru să încetinească. Dorea, vroia să tragă însă braţul se ridica atât de greu. Cu groază îşi dădu seama că nu va reuşi niciodată să ridice arma destul de repede.

- La o parte!

O mână îl smulse şi o ţeavă apăru lângă capul său.

Jetul incandescent cuprinse creatura mai apropiată. Carbonizând-o. Şi aproape fierbând capul doctorului.

Oricine ar fi fost salvatorul său îl trase pe doctor după vehicol. Cu faţa la pământ.

A doua creatură sări pe transportor gata să atace.

Străinul îmbrăcat în haine de lână şi manta îndreptă mâna parcă ţintind cu voinţă pură animalul.

Creatura se opri parcă paralizată cu mâinile păroase ţinându-se de cap. Străinul avu timp să folosească arma. Al doilea animal fu carbonizat la fel de repede ca primul.

Doctorul nu se putea mişca, medicamentele îşi pierdeau efectul şi fusese lovit rău.

- Stai jos doctore.

Alt străin apăru şi implântă un infuzor în braţul doctorului străpungând costumul.

- Ce dracu; exclamă el
- Stai cuminte doctore; străinul făcu un semn cu mâna şi doctorul adormi

Odată ce corpul se relaxă, străinul al doilea, a cărui păr alb se vedea sub cuşma ponosită şi purtând o manta făcută din pânză de corabie, propti o puşcă cu lunetă de transportor.

- Unde e Vilkov?

Mai tânărul său tovarăş, care-l salvase pe Andrey, ridică umerii.

- Îl simt undeva în apropiere. Dar nu am forţă să-l vizualizez.
- Vilkav are?
- Da. Este foarte puternic. Cum crezi c-a putut controla trei grendeli în acelaşi timp. Şi să menţină un câmp de interferenţă. Câmpul şi-a pierdut integritatea. Vasul aerian va prelua transmisia de urgenţă pe care sunt sigur că o trimite transportorul şi va fi aici în minute. Cu destulă putere de foc ca să pulverizeze întreaga zonă.
- Atunci va trebui să ne mişcăm repede. Vei fi momeala. Atrage-i atenţia. Arma ta e oricum de distanţă scurtă.
- Bine. Dar învăluieştete. Emoţiile te vor da de gol şi va ştii imediat că e o capcană.

Zicând asta tânărul sprintă pe terenul plin de bălării. Se deschise lăsând emoţiile să-l copleşească. Acum era uşor de detectat de către urmăritor.

Praf se ridică la stânga, detunătura punctând descărcarea armei inamicului ascuns.

Rostogolindu-se, ajunse la adăpostul precar a unui desiş.

Gloanţe zburau în jur, trăgătorul împroşca zona.

Şi apoi o singură detunătură. Cel rămas lângă vehicol trăsese.

Prezenţa nedefinită a inamicului dispăru. Tânărul n-aşteptă confirmarea morţii ci ţâşni înapoi la transportor. Trebuiau să plece imediat. În curând nava aeriană urma să apară.

Tovarăşul său îl trăsese pe doctorul adormit la ceva distanţă şi aruncă mai mlte incendiare în vehicol dându-i foc.

„Eu aduc căruţa. Tu carbonizează grendelii şi urmăritorul" îi strigă bătrânul.

Ştiind că agenţii guvernului nu puteau fi lăsaţi să găsească leşul urmăritorului şi cele a grendelilor tânărul urmă comanda carbonizând repede rămăşiţele. Găsindu-le ar fi înţeles prea multe şi încă nu era timpul

Trăsura îl aştepta la marginea pădurii. Împreună cei doi proiectară o interferenţă electronică ascunzând trăsura de senzorii electronici. Cum n-o puteau ascunde de vederea directă coborâră într-o vale strâmtă acoperită de copaci bătrâni şi stufoşi.

Şi, cu fereală, aşteptară ca vasul aerian să plece.

Căpitanul verifica datele senzorilor. Interferențele împiedicaseră contactul cu plutonul de la sol şi cu locotenentul Vizerta. Când primiră semnalul S.O.S se aflau la înălțime continuând preluarea datelor atmosferice. Imediat ce-l recepționară coborâră căutând locul incidentului. Semnalul era bruiat şi odată coborâți aproape de nivelul copacilor intraseră în norul de ceață.

Care devenise subțire şi acum senzorii „Săgeții" adunau cu destulă uşurință datele. Frank Davenport stătea pe punte folosindu-şi talentul în computere pentru a ajuta echipajul. Nu-i venea să creadă că întreaga echipă fusese distrusă. Inclusiv doctorul Nekar.

Senzorii arătau clar distrugerea vehicolului şi toate transmițătoarele individuale păreau moarte.

Plutind deasupra rămăşițelor, căpitanul căuta cel mai indicat curs de acțiune. Cum transmițătorul vehicolului era distrus singura posibilitate de recuperare a datelor era în cutia neagră sau în costumele doctorului sau a locotenentului, fiind de comandă aveau propriile cipuri de stocare a datelor. Avea la dispoziție o a doua echipă pregătită, şase soldați înarmați cu arme grele. Ezita să-i trimită jos cât timp nu identificau misterioşii atacatori. Atacatori destul de puternici ca să distrugă un pluton de veterani fără să lase urme.

- Cleo. Crezi că poți folosi proba ca să iei cutia neagră?
- Nu. Roboțiii noştri n-au dexteritatea necesară. Dacă vrei să recuperăm datele va trebui să trimitem pe cineva la sol.
- Mă ofer voluntar; zise repede Frank
- Domnule Davenport, n-am de gând să pierd un alt cercetător. Este destul că i-am permis doctorului Nekar să coboare. Şi uite ce s-a întâmplat! Cleo, continuă scanarea. Şi pregătiți-vă să coborâm la nivel jos. Caporalul Nebrun să-şi pregătească echipa. Dacă e să coboare va fi o coborâre scurtă. Bănuiesc că nu putem comunca cu sateliții.
- Odată ce-am coborât sub ceață avem interferențe puternice; femeia reglă transmițătoarele dar semnalul continua să fie împrăştiat, încărcat de interferențe

Căpitanul oftă. Se întoarse la cel însărcinat cu armele:

- Tot armamentul să fie pregătit. Scoate grelele.

Camere etanşe se deschiseră pe suprafața „Săgeții", tunuri automate şi mitraliere grele îşi făcură apariția. Acopereau vasul din toate direcțiile. La prova „Săgeata" purta un laser industrial capabil să lovească într-un arc larg cu o putere devastatoare la distanțe mici.

Căpitanul încuviință:

- Bine. Davenport ia o consolă în primire. Vom proceda la extragere. Dar vom coborâ soldații cu dispozitivele. Nu vom ateriza.

Pierre Envo apăru pe punte dar fu ignorat de ceilalți şi când vru să intervină fu luat pe scurt de căpitan. Acesta era, pe moment, interesat doar de supraviețuirea navei sale.

Operațiunea se desfăşură fără probleme şi cutia neagră fu preluată de soldați. „Săgeata" se ridică desupra norilor.

Ridicându-se în afara zonei de interferență nu văzură trăsura ce se îndepărta pe-o potecă abia vizibilă în adâncul pădurii.

III

Andrey Nekar se trezi în clătinatul uşor al banchetei trăsurii. Trăsură fiind mult spus, mai degrabă o căruţă închisă. Odată ce bătrânul se dezmetici văzu tânărul aflat pe cealaltă banchetă.

-Unde? apucă să spună

Tânărul ridică capul. Aţipise şi el.

- Doctore Nekar. Te-ai trezit. Excelent. Thot abia aşteaptă să vorbească cu tine.

Năucit doctorul flutură mâna neputincios:

- Unde?

- Stai fără grijă. Eşti foarte bine, Thot îţi va explica mai multe. Numele meu este Hermes şi sunt bucuros să vă cunosc.

Trăsura se oprise între timp. Uşa se deschise şi cel mai în vârstă dintre cei doi străini urcă:

- Hermes ia hăţurile. Du-ne acasă. Până vorbesc eu cu oaspetele nostru.

Tânărul încuviinţă şi ieşi. Thot îi luă locul.

- Doctore Nekar. Mă bucur să te văd. Ţi-am urmărit cariera cu interes în ultimii ani. Pe cât se poate cu tehnologia pe care o folosim.

Doctorul îşi revenise:

- Recunosc c-ai un avantaj asupra mea. Nu te cunosc. Mi-ar face plăcere să-ţi cunosc numele. Dar mai întâi. Unde sunt şi ce s-a întâmplat?
- Să începem cu prezentările. Numele meu este Thot. Şi în curând vom ajunge la ceea ce cauţi. Dar cred că sunt necesare explicaţii îndelungi.
- Da. Cred şi eu.
- Într-o oră vom ajunge probabil la Sanctuar. Şi vei înţelege mult mai bine lucrurile. Aristotel îţi va spune mai multe. Dar trebuie să ştii ceva foarte important. Nu toate formele de Molimă sunt mortale.
- Ce!
- Ascultă, doctore, la ce-ţi spun! E foarte important. Molima a fost un virus mutant. Unii au fost imuni la efectele ei dar rata de mortalitate efectivă a fost de peste 80%. Asta deoarece mulţi au devenit purtători a formelor mutate ale virusului. Mutaţiile virusului au devenit inerte sau au activat zone complet necunoscute ale corpului uman.

Doctorul se gândise la situaţie şi nici măcar nu observase dispariţia unor părţi din costumul protector. Însemnând că era expus. În ţinutul Molimei.

La vederea gestului instinctiv de ridicare a mâinii făcut de doctor Thot îşi dădu seama ce se întâmplase şi-i spuse pe-un ton molcom:

- Doctore linişteşte-te. Ai fost deja infectat.

Andrey Nekar simți că leşină. Vru să se mişte dar îşi dădu seama că o moleşeală îi cuprinsese întregul corp.

Străinul îi făcu semn cu palma ca şi cum ar fi vrut să-l liniştească.

- Doctore. Ascultă-mă. Te-am infectat cu o tulpină extrem de specială a virusului. După cum ştii orice variantă de Molimă respinge prezența altei tulpini. Dacă nu te-am fi infectat cu această tulpină specifică ai fi luat virusul de orice tip. Şi sunt bune şanse să fi fost unul mortal. Ceea ce-a fost mai greu a trecut cât timp ai fost inconştient. Timp de trei zile. Organismul a asimilat Molima. Acum dormi şi lasă creierul să asimileze informația. Aristotel îți va explica restul.

Făcu o mişcare a mânii şi Andrey Nekar adormi imediat. Sugestia mentală devenise mai grea odată ce doctorul primise virusul. Thot trebui să se lupte ca să implanteze sugestia. Cu toate că misiunea lor principală eşuase măcar reuşiseră să elimine trei grendeli şi-un Nebun.

Oricum Aristotel avea să fie nemulțumit. Pericolul creştea în fiecare zi. Dădu la o parte perdeaua ce acoperea fereastra trăsurii şi se uită la crestele stâncilor ce străjuiau drumul. Munții Carpați. Mirosul casei. Ştia că undeva pe culmi se aflau iscoadele Sanctuaului. Păzind speranța împotriva Nebunilor.

Trăsura trecu prin pasajul îngust dintre creste şi se văzu destinația lor.

Sanctuarul. Locul pierdut pentru lume.

Ziduri de piatră înconjurau dealurile unde era ascunsă comunitatea. Acoperite cu frunziş ca să nu fie detectate de pe orbită. Gard viu, țepos acoperea o mare suprafață a văii până la buncărele ascunse în care şedeau paznicii cu armele grele.

Porțile mari de lemn de stejar se deschiseră larg şi trăsura intră. Fură întâmpinați de-un cârd de copii şi Aristotel în mijlocul lor.

Thot se dădu jos şi îi povesti lui Aristotel cum decursese misiunea, timp în care Hermes cu ajutorul câtorva tineri îl duse pe Andrey Nekar în interiorul dealului într-o cameră comfortabilă. Până se trezea.

Aristotel nu fu deloc mulțumit şi odată ce află de atacul grendelilor începu să dea ordine grăbite. Nu se ştia niciodată când Nebunii ar fi putut ataca. Mai ales dacă ştiau ce plănuiau cei din Sanctuar. Până acum niciodată fanaticii nu avuseseră curaj să încurce treburile celor ce ocupau Sanctuarul.

Dar acum cei de afară ar fi putut afla de Sanctuar. Şi să-l distrugă cu uşurință de la distanță. Trebuia să vorbească cu doctorul Andrey Nekar. Era singurul contact cu exteriorul pe care se puteau baza acum. Între timp îl chemă Yerati, cel ce conducea războinicii comunității şi-i ordonă să întețească antrenamentele cu tinerii războinici.

Ochii îngreunați a lui Andrey se deschiseră. Timp de câteva minute bune stătu aşa, întins pe spate gândindu-se. Şi amintindu-şi. De tot ce se întâmplase în ultimul timp.

Auzi o voce de copil: „S-a trezit!"

Se trase în sus, cu spatele pe perina moale. Cercetă împrejurimile.

Se găsea într-o cameră închisă, fără ferestre, de trei metri lățime pe trei lungime. În afară de patul pe care stătea întins mobilierul se compunea dintr-o masă două scaune şi-un dulap. Uşa de metal era întredeschisă.

Cineva ciocăni în ea şi o deschise de tot.

Un bărbat îmbrăcat în haine lungi asemenea beduinilor şi o mască de față intră urmat de un altul purtând un pistol mitralieră învechit.

- Sunt sigur că armele nu sunt necesare; spuse primul intrat
- Ar putea ascunde arme; mormăi al doilea

Andrey Nekar râse răguşit

- Sunt un doctor în sociologie şi biologie. Un om bătrîn. Cum aş putea fi un pericol pentru oricine.
- Doctore, prezinţi un pericol. Dar nu de acest fel; zise prima figură făcându-i semn celuilalt să plece

Apoi se aşeză la capătul patului.

- Doctore, numele meu este Aristotel şi vorbesc în numele comunităţii pe care tu o numeşti Locul Pierdut. Noi îi spunem Sanctuar. Alţii îi spun ascunzătoarea
- Eu sunt Andrey Nekar. Dar cred că ştii deja asta.
- Da. Ştiu. Îţi pot citi superficial gândurile. Thot mi-a povestit ce s-a întâmplat. Cred că noi doi avem multe de discutat.
- Sunt de aceeaşi părere, zise Nekar
- În primul rând trebuie să ştii că eşti sub influenţa unui sedativ mediu ca să poţi să te acomodezi cu situaţia în care te găseşti.
- De asta mi-am dat seama.
- Acum să vorbim de un subiect pe care-l avem în comun. Molima.
- Da. Molima; murmură doctorul
- Ai fost infectat cu o variantă extrem de rară şi interesantă a bolii, o variantă care nu este transmisibilă decât prin infuzie de sânge. Funcţiile neurale sunt îmbunătăţite permiţând creierului uman să funcţioneze la capcitate dublă. Dar există numite probleme. Corpul uman n-a fost făcut pentru a suporta o asemenea capacitate a sinapselor. De aceea procesul de îmbătrânire este accelerat. Avem tratamente care împiedică acest lucru. Dar mi-e frică că alte efecte secundare vor fi anumite deformări ale corpului. Din nefericire sunt inevitabile. Cum a fost şi infectarea ta. Dacă nu ai fi putut lua o variantă mortală a boliii.
- Am înţeles asta. Partea cu atacul asupra plutonului şi semnalul mi-e neclară.
- Necesită o explicaţie mai lungă.
- Cred că am timp la dispoziţie; surâse bătrânul
- Aici ai dreptate. După răspândirea Molimii prea mulţi au murit; Aristotel îşi puse capul în mâini într-un gest de disperare; Foarte mulţi. Dar statisticile sunt reci. Nu văd dramele personale. Nu se văd micile povestiri ale fiecărei familii care a murit. Unii au supravieţuit fiind infectaţi cu variante exotice ale virusului. Variante exotice dar nemortale. Alţii, extrem de puţini au fost imuni. Din fericire câţiva membrii a echipei iniţiale au supravieţuit bolii şi perioadei de nebunie care a urmat. Îngroziţi de ce-au făcut unii au înebunit, alţii s-au sinucis. Doi dintre ei au hotărât să găsească o cale de a distruge virusul.
- Doctorii Chen şi Zarinov. Ştiu povestea. Dar Zarinov a murit într-o explozie cu un an mai târziu. Chen a fost infectat cu virusul şi s-a incinerat..
- Păi, nu a fost chiar aşa.

Uşa se deschise şi un băiat purtând o tavă plină cu mâncare intră: Băiatul nu părea a fi atins de Molimă dar avea creşteri osoase pe frunte obraji şi gât.

Aristotel arătă masa şi băiatul aşeză tava. După care fugi afară.

- Ulise. Este unul dintre cei mai promiţători tineri a comunităţii. Are acelaşi virus ca şi tine. Compensează pentru lipsa telepatiei şi a altor puteri mentale prin o isteţime ieşită din comun. A inventat mecanisme complet necunoscute nouă. Şi asta fără acces la echipamente de cercetare avansată.

Alţii din comunitate au acelaşi tip de virus şi-au teoretizat despre o grămadă de lucruri. Nefericirea face să purtăm Molima. Nu ne putem continua cercetările în afara zonelor de carantină. De fapt asta fost misunea lui Thot şi Hermes. Să se asigure că cei trei care au fost inoculaţi cu vaccinul ce rezistă Molimei ajung în zona civilizată.

- Imposibil; murmură doctorul
- Nu este imposibil. Am să-ţi arăt testele. Dar există destul resentiment într-o mare parte a populaţiei „bolnave" care încă supravieţuieşte în zonele atinse de Molimă. O parte a populaţiei Sanctuarului se împotriveşte reintegrării. Unii sunt atât de nebuni încât vor să infecteze şi restul populaţiei Pământului. Le-ai întâlnit reprezentanţii. Şi servitorii lor.
- Creaturile care ne-au atacat?
- Da. Grendelii. Sunt o mutaţie primară a gorilelor. N-am idee de unde au apărut prima oară dar unii dintre oamenii noştri au continuat mutaţiile pe progeniturile lor. Cum au un ciclu de viaţă extrem de scurt în doar câţiva ani au apărut creaturile perfecte pentru luptă pe care le-ai întâlnit. Numărul lor este mic dar ai văzut ce pot face. Şi ce puternice sunt. Au defectele lor dar sunt puţine. Controlul mental le vine ca o mânuşă.
- Ai spus ceva de vindecat Molima.
- Da. Speram ca doctorii tăi să vadă cum funcţionează vaccinul nostru. Şi să-l perfecţioneze. Populaţia rămasă în zonele de carantină e mult mai mare decât crede oricine de afară.
- Ce vrei să spui?
- Populaţia atinsă din Europa de Est până în Asia îşi spun pe-un alt nume. Adoptat de la cei din Caucaz. Varay. Cu toţii sunt varay.
- De cine ascultă?
- Şefi locali. Telepaţi mai puternici. Unii ascultă de Sanctuar. Dar cu toţii se ascund deoarece ştiu ce-i aşteaptă dacă ajunge noul guvern planetar la ei. Ştiri ne-au venit din Asia îndepărtată, China nu mai există „per se" dar destule comunităţi continuă să existe ascunse în imensitatea junglei.
- Aristotel, comunităţi pot să existe. Dar ai uitat un lucru, şi animalele junglei sunt infectate. Guvernul Planetar încă n-a început curăţenia locurilor infectate deoarece au destule probleme cu cea mai rămas din omenire şi s-a concentrat pe supravieţuire. Dar încep să se consolideze şi vor steriliza zonele cu foc şi radiaţie. Nimic nu va supravieţui. Şi cred că ai auzit de Islanda şi Groenlanda.

Aristotel înclină capul. Islanda fusese scăpată de Molimă, la fel şi Groenlanda. Islanda devenise Cartierul General al Flotei Guvernului iar în Groenlanda se dezvoltase o comunitate mare, şi cu ajutorul domurilor, ce trecea de cinci milioane de persoane. Care lucrau la un proiect pe orbita Pământului.

- Da. Ştiu.
- Şi ce vrei de la mine?
- După ce vei fi în stare să te mişti îţi voi arăta Sanctuarul şi munca pe care o facem aici, în locul pierdut pentru oameni. Şi după aceea, dacă crezi de cuviinţă, noi doi va trebui să găsim o cale să împăcăm populaţia umană cu varay. Înainte ca vre-una dintre părţi să pornească un conflict mondial distrugător.
- Varay vor fi decimaţi într-o clipă.

- Cu unii care pot citi gândurile şi influenţa minţi de partea lor. Care pot înşela senzorii electronici. Nu uita, dacă se simt ameninţaţi toţi oamenii mei se vor alătura. Şi avem alături de noi cea mai mortală armă inventată de om. Molima. Crede-mă, dacă vrem ca rasa umană să aibă un viitor va trebui să lucrăm împreună.

Aristotel se ridică:

- Îţi pot citi mintea doctore, ai găsit Locul Pierdut. Acum trebie să vedem dacă îl putem păstra.

Zicând acestea plecă. Lăsându-l pe Andrey Nekar pe gânduri. Cum puteau doi bătrâni să salveze lumea?

CRONOLOGIA

2020 – izbucneşte Molima

2027 – primele revolte împotriva multinaționalelor (sunt înăbuşite în sânge)

2030 – se formează Liga Națiunilor sub oblânduirea multi-naționalelor

2034 – Andrey Nekar găseşte Locul Pierdut

2046 – Moare Aristotel

2050 – semnarea acordului între Liga Națiunilor şi varay

2054 – Începe Exodul, varay părăsesc Pământul în urma acordului cu restul omenirii. Ținta lor, Norul Oort, conduşi de Ulise

2060 - prima Insulă părăseşte şantierele orbitale

2112 – Rebelii Vechiului Pământ (nuvelă)

2115 – Prima navă interstelară cu propulsie supraluminică umană părăseşte Sistemul Sol

2123 – Vanatoarea varay (nuvela)

2194 – Incidentul Moonst (nuvelă)

REBELII VECHIULUI PĂMÂNT

O altă navă, mic transportor orbital, se desprinse de Insulă şi evitând traficul orbital ce îmbâcsea Pământul aterizӑ pe astroportul uneia dintre comunitӑțile lunare mai mici. Un bătrân sprijinindu-se pe-un toiag de lemn ieşi primul prin ecluza navei. Urmat de doi oameni, dacă li se putea spune oameni. Ambele femei, pline de implanturi artificiale.

- Claudia, vreau mai multe detalii despre ce se întâmplă în Norul oort. Ultimele trei probe trimise au fost distruse. Cu lasere militare. Baronii Solari se complac în ideea controlului pe care îl au asupra Sistemului Solar dar eu sunt mai circumspect. Varay sunt încă acolo şi doresc răzbunare.

- Ca şi noi; îi răspunse femeia cu părul roşcat îmbrăcată în ținută militară; şi noi suntem varay, chiar dacă am ales altă cale să luptăm.

Bătrânul îi puse mâna pe umăr:

- Am vrut să folosim altă cale de a ne integra. Dar încep să cred că ne-am înşelat. Poate calea lui Ulise a fost mai bună.
- Încă crezi că prietenul tău e în viață.

Pentru o secundă ochii obosiți şi bătrâni a lui Andrey Nekar străluciră:

- E încă în viată. Ca şi mine. Şi-a condus poporul în exilul lor la periferia Sistemului Solar. E încă acolo. Chiar dacă a fost trădat şi nu-i mai conduce pe varay este o voce puternică şi nu se va lăsa uşor. Nici Baronilor Solari, nici a lor lui care vor să se răzbune pe restul umanitatii ....